

# Son eyređim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 29 Nisan 2018

---

Yalın ayak Tanrıların düşleri  
İnsana dair düş/üşleri ihbar eden yanlı  
Zaman.

Dur, dendiđi yerden kalan  
Üzünçlerin koynunda büyüyen  
Dođrunun tok sözüne haiz nice yalan.

İhbar ediyor kimisi kimini  
Belli işte;  
Kimsesizliđin şah damarı  
Acıların da en hulasası.  
Tirmıklar zamanla haset zamana yenik düşen ise  
Hep nefis.  
Yorgunluđu kadar insan da tık nefes.

Zaman yasını tutar mı insanın ya da yarası mıdır gocunduğu pervasız zamanın...

Bir ađıt gibi usul usul.

Bir akit belki de yerle göğün birleştiiği yürek çizgisi.

Şimdi mesafeleri kısaltıyor ve uçuşa geçiyorum yine kirliliğini zulmün fesih edip yerle yeksan olan düşlerimi hangi minvalde sabit kılacağımı da bilmeden.

Ölü bir öfkeli var şehrin adeta sanki uzayan bir kuyrukta her eklenen mürit yine takvimin sayfalarının her kopuşunda içimde bir izdihama sebebiyet veren.

Küçüğüm hem de çok küçük.

Büyük olan ne sırlarım ne de yaslarım.

Aslında asılı kaldığım dehlizin duvarlarına çaktığım çivilerde çarmıha gerdiğim yalnızlığım kadar tedirgin ve boyutsuzum.

Hangi nüans ise içimin fırtınasından muzdarip iç organlarımın sürekli yer değiştirdiiği o eksen.

Şimdi yüreğimin klimasını çalıştırıyorum ve tüm acılarımı soğutup donduruyorum kim bilir klonladığım duygularımdan yeni bir ben yaratırım.

Doyamadığım kadar da var hani.

Doyumsuz olduğum tek duygu; sınırsız hissiyatımın külliyesinde mazlum sevdaların bakir tarlasına ekili özlem ve elem sonrası ölümü dilemekle eş değer.

Aşk pazarında yürüdükçe...

Çetrefilli sorulardan bunaldıkça.

Hangisi olduğunu bilmeden seçtiğim o doğru şık ümidi ile kendi sorularımın yanıtını ben bile bilmezken.

Göreceli vasıfları yine bilinmez sihrine vakıf ve aşkın tutacağında hep yanan yüreğin gam teli.

Belki bir ikindi vaktidir şiirin hüznüne vakıf sarı bir reçinede ben mahmuzlarken hüznün ırkının son temsilcisi olmaya aday.

Kıyama duran gecenin solundayım ve mütemadiyen tepinen iç sesimin sağdıçımı yoksa ne ererdim ne de kelimeleri yorardım.

Kalıbımı bastığım yeni günün ilk saatleri ve her saati bir yıla eş değer aslında bir gazabı şereflendiren bahar coşkuma ket vuran bir gece infazı yine kâhin kalemim şapkasını çıkartırken ben üşüyen hecelerimi soluğumla ısıtmaya çalıştığım.

Kambersiz hangi yangın?

Kambersiz hangi ölüm?

Aşka son dokunuş ne de olsa zaruri bir tüketim hala ıslah edemediğim hüznün dağarcığım yine hangi sebepten öldüğüm değil ne vakit dirileceğimin hesabını yaparken.

Zor olduğunu biliyorum da hani.

Ama neden zor olduğunu hala anlamış değilim.

Altı üstü merhamet ve sevgi yüklü bir âlemde dolduruşa gelen iç isyanları, yine yüreklerin beyitlerinde

ben soğumaya yüz tutmuş çay misali hüznümü ve beklentilerimi kıtlama yaptığım.

Yağdığım kadar yaşıyorum.

Yaşadığım kadar yazıyorum.

Yazacağım kadar da mutluluğa kıs kıs gülüyor hangi melekse omzumda sikkın ve bitkin ne de olsa çatık kaşlı kaderime karşı pek bir kadirşinas yine yüklü omuzlarımda ben niyazlarıma soluksuz devam ettiğim.

Gidip de teselli etmeliyim diğer yarımı ve kalan son çeyreğimi de aramayı sürdürmeliyim ne de olsa çeyreğin bütüne tekabül ettiği gerçeğini hala ispat edemedim insanlara.

İnsanlığımın hulasasında bir de dilek tutmalıyım hani olur da kayan yıldızda takılı kalır gözüm ve niyazım.

Bir tekerlek gibi yuvarlanıp giden yakarışlarıma nasıl ki izzeti ikramda bulunuyor kâinat ne de olsa umudun baş şehri her yeni iklim yine içimizin tek maruzatı bile Allah nezdinde kayıt altına alınırken hele ki yükünüzü paylaşmakla yaşamak arasında bir seçim yapma şansına da sahip değilseniz.